

en el seu desenvolupament físic i psíquic; aquestes es reflecteixen en: el creixament, pes, talla, motricitat, llenguatge i relació. Un ambient de seguretat i estimació, dona al nen els mitjans més idonis per la seva maduresa, ambient que sembla del tot inqüestionable, però que no tenen tots els nens.

Parlo de l'afectivitat ben entesa, aquella que té una coherència a l'hora d'actuar amb el nen, encara que aquesta actuació comporti una enrabiada o rebequeria al no aconseguir el que vol, i no, la que tot ho basa en el benestar material, donant-li tots els capritxos, que tant potencia la nostra societat de consum.

Els pares i educadors, encara que sigui una tasca difícil, hem d'unificar la nostra actuació, canalitzant en el nen, les seves pautes de comportament mitjançant l'afectivitat. «L'AFECTIVITAT», amb majúscules, és el motor de l'equilibri humà.

El joc

Raimon

Parlar del joc, encara que sigui mig en broma, és cosa sèria. Hi ha qui no l'afecta, sobretot si és persona conseqüent amb una sobrietat feta de treball i càlcul, i si no és fantasiós ni visionari; en una paraula: si toca de peus a terra.

Ara, que no tothom és així. Sempre hi han els il·lusos, els immadurs, els que somnien en solucions alades per aixecar vols rasos, o els que simplement juguen per jugar. Pels primers, un «cop de mà» econòmic seria l'empenta necessària per arribar allà on la perseverància, o la intel·ligència i el treball no arriba. Una jugada de sort compliria una felicitat «merescuda» i que es fa inassequible per culpa de tants imponderables socials (?).

I és que, vulgues o no, freqüentment hom se sent un xic postergat. Li sembla que la societat no és justa amb ell, que es mereix més del que aquesta li dona, sense aturar-se a pensar que la societat en la major part de casos no existeix, almenys en la forma que ell es pensa, i que malament es pot treure res d'un lloc al que tan poc s'hi aporta. Si en comptes de preguntar-se ¿què pot donar-me a mi la societat? hom es preguntés ¿què puc aportar-li jo a ella?, possiblement aquella resposta seria ben altra.

Es clar que hi ha jocs i jocs, i premis i premis. No és el mateix la rifa de Madrid que la travessa del futbol, o el Bingo que les màquines escura-butxaques. Encara que, ben mirat, en qualsevol cas, hom vol tirar per la via ràpida i aconseguir el màxim de benefici amb el mínim d'esforç o d'inversió.

Tot plegat, fet amb mesura (com tantes altres coses), res pecaminós. Una aventura, una il·lusió, una oportunitat...

Però què passa quan la febre del joc s'apodera de la persona? Les conseqüències poden ser preocupants, i ho són en alguns casos.

Es clar que, en bona democràcia, ¿com podem prohibir segons què i discriminar a segons qui el què és permès o tothom per les nostres flamants lleis?

JORDI BENITO ASSAIGS PER A L'OPERA EUROPA

Sotsobre: Benito Rei

Manel Clot

Deambular pels viarans d'una 'mostrà' de Jordi Benito -exposició, mostra, documentació, resta, instal·lació- sempre produeix una incerta sensació de sotsobre: les propostes de lectura i els paràmetres no són gens habituals. En els Assaig per a l'òpera Europa, a més, ens trobem en els dominis de Benito Rei. Les fotografies d'una performance recent a Sta. Eulàlia, les de la del passat Cicle de Teatre, dues pintures -quasi murals, quasi frescos històrics, Fortuny i Delacroix- junt amb una breu i concisa instal·lació amb els signes simbòlics més carismàtics de Benito, són el cos d'aquest primers 'assaigs'.

Des de fa anys, l'activitat pública de Benito-artista sens revela com una mena de continuïtat explicada per mitjà de la fragmentació. Serà la suma dels fragments la que construirà, d'una banda, una noció ben implícita d'art total -des d'una òptica paradigmàtica i en quant que utilització de multiplicitat d'elements i sensacions-, i per altra banda, la presència d'una història, d'un territori diacrònic que explica cada situació puntual.

Benito Rei, alter ego personal, mor cada dia en una presumptuosa crucifixió irreversible, en un intent de no apartar el vel que enmascara el misteri de Grünwald: enfilat al piano, besant la custòdia, arrossegant màscares i espavens, disparant a les campanes, encenent focs propers, immersió assumida en allò que de lúdic, iniciàtic, total i terrible té el ritu. Alfa i omega, sang i foc, sofre i cendra, creus i campanes, dibuix i acció: una seqüència de binomis que contribueix a solificar aquest element detonant que és el cos, el cos-territori, el cos-arma, el cos-body, un cos que és medi i mitjà, que vehicula aquesta frontera entre l'acció i la provocació, en un sentit gairebé igual al del gos de Pavlov: tot allò immanentment humà però amagat, els plaers i la mort, el plaer i el dolor, la teràpia en un aspecte unívoc, esclaten d'una manera reflexa a través d'un detonant. A la impossibilitat d'una postura passiva davant d'aquestes propostes, hom hi ha d'afegir la pertinència de la seva pràctica: el contingut global és massa ric i polivalent per a exhaurir-ne les lectures ràpidament.

Jo diria que la posició de l'espectador ha d'ésser doble: des-construir i re-construir tot allò que se li proposa. Seguir el continuum gràcies a l'evidència del fragment. Reconèixer Mr. Hude sota la màscara de Sigfrid, trobar Joseph Beuys disfressat de Wilhelm Meister: saber de la dualitat, saludar el qui vestit d'aprenent és mestre.

La natura, en perill

Eugeni Estradé.

L'altre cap de setmana fou força coherent i evidència pràcticament que vivim l'estació hivernal. Talment semblava que primavera i tardor alternessin aquests últims mesos resistint-se a la seva letargia.

Gran part de la nostra geografia s'ha vist blanquejada per la neu i la mateixa tardança en aparèixer per aquests indrets augmentà el seu encant. Hi ha un altre element però, que després d'investides devastadores és rebec a visitar-nos adequadament; esperem que arribi la pluja i mulli la terra, regui els sembrats i acolori el paisatge.

No hi ha dubte que la naturalesa pateix de moltes de les accions de l'home i aquestes influeixen decisivament contra l'estabilitat necessària. A mesura que els països acuitats pel progrés, modifiquen les estructures originals sense prevenir allò que ha d'esdevenir-se, les condicions naturals de la vida s'en ressenten i fins i tot els fenòmens climatològics fugen dels seus cicles i es presenten de forma anàrquica, escassament unes vegades i altres amb rebeldia.

Assistim indefensos a la destrucció d'immenses zones de vegetació, a la tala i incendi de boscos, amb reducció de la riquesa forestal que alimenta d'oxigen al planeta, a la supressió d'espècies d'animals, a la contaminació de l'atmosfera amb proliferació de fums, gasos i altres tòxics que continuament pul·lulen entre nosaltres i infecten l'aire que respirem, a la cria en els rius, plens de residus químics, de virus i microbis que impedeixen la vida dels peixos i incrementen la malaltia de la mar amb el seu aliment enverinat, a la decàrrega de tot tipus de matèries als oceans, a experiments nuclears, a explosions atòmiques que atempten contra l'equilibri ecològic i la vida.

Malgrat les crides i queixes de persones preocupades, malgrat els estudis científics internacionals, malgrat l'evidència clara i contundent de la gravetat, les solucions, que no semblen pas massa complicades, topen amb l'únic enemic: el mateix home. Com sempre, interessos de pocs s'imposen descaradament a les necessitats dels pobles. És la trista veritat que els països, dissortadament ens mostrem cada dia, tal vegada, impossibilitats els seus governs per a la submissió a aquells altres poders que els mantenen en càrrecs de privilegi.